

teruggekeerd, een onderhoud op Burgemeesterskamer. Het was daar, dat hij het drievoudig verzoek deed om — wat hij het liefst wilde — de zaak van de preek te laten rusten; hem van de resolutie van 9 Augustus met de gronden, waarop zij steunde, afschrift te geven en eindelijk een nadere omschrijving te mogen ontvangen van hetgeen de heeren onder het doen van reparatie en convenabele satisfactie verstonden. Burgemeesteren beloofden dit drievoudig verzoek aan de andere leden der regeering te zullen overbrengen.

Zoover ging alles goed, doch nu werd van Brakel meer geëischt dan hij op zijn standpunt doen mocht. Burgemeesteren toch spraken als hun vaste verwachting uit, dat hij zich zou onthouden van den predikdienst. Het was een moeilijk geval. De heeren voelden het ook en kleedden hun eisch in als een verzoek. Ja, zij drukten den prediker op het hart, dat hij toch, «om geen verdere, en meerder onlusten en verwyderinge in zyne sake te maken», het mocht nalaten. Meer konden Burgemeesteren zeker niet doen. Doch ook Brakel kon niet toegeven en «niet uyt hardhoofdigheyt, maer in gehoorsaemheyt aen zijn Meester en Heer» verklaarde hij dan ook liever voor goed de stad te willen verlaten, ja zijn leven te verliezen, dan zijn predikdienst na te laten. Gelijk in 1682 was hij ook nu overtuigd, dat de Overheid geen macht had «den mond eens predikants te sluiten».

Brakel vertrok.

Burgemeesteren waren door zijn antwoord in een vrij lastige positie. Gelukkig dat zij Ds. Grebber, «te dier uyre boven synde», bij de hand hadden. Dit zal wel afgesproken werk zijn geweest en Ds. Grebber door Burgemeesteren, die vooruit hadden gezien, wat er gebeuren zou, daar zijn geplaatst. Op een wenk van de heeren kwam zijn Eerwaarde als een echte deus ex machina